

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobkyně: **N. D.**, zast. Mgr. Josefem Smutným, advokátem, se sídlem Třída Míru 92, Pardubice, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 2. 4. 2013, č. j. 44 A 5/2013 – 35,

t a k t o :

Návrh žalované na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Krajský soud v Praze výrokem I. rozsudku ze dne 2. 4. 2013, č. j. 44 A 5/2013 – 35, zrušil rozhodnutí žalované ze dne 17. 1. 2013, č.j. CPR-12475/ČJ-2012-930310-V243, kterým žalovaná k odvolání žalobkyně částečně změnila ve výroku o zákazu vstupu a ve zbytku potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 11. 9. 2012, č. j. KRPS-312510/ČJ-2012-010025, jímž bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, uloženo správní vyhoštění. Výrokem II. krajský soud zrušil a vrátil rozhodnutí žalované ze dne 18. 1. 2013, č. j. CPR-12475-1/ČJ-2012-930310-V243, kterým žalovaná potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 26. 9. 2012, č. j. KRPS-312510/ČJ-2012-010025, kterým byla žalobkyni podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, uložena povinnost nahradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění ve výši 1 000 Kč. Výrokem III. krajský soud žalované uložil povinnost zaplatit žalobkyni k rukám jejího zástupce náhradu nákladů řízení ve výši 8 228 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku. Důvodem pro zrušení rozhodnutí žalované bylo nedostatečné zjištění skutkového stavu.

[2] Proti tomuto rozsudku podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, v níž požádala o přiznání odkladného účinku. Tento návrh stěžovatelka odůvodnila tím, že pokud by bylo nyní ve věci rozhodováno, byla by nucena do rozhodnutí promítnout dle jejího názoru nesprávný právní názor krajského soudu, což by vedlo k nesprávnému posouzení věci. Hrozící nenahraditelnou újmu ve smyslu § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002

Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), stěžovatelka spatřuje v možnosti, že by podle právního názoru krajského soudu rozhodla a Nejvyšší správní soud by posléze dospěl k závěru o nezákonnosti kasační stížnosti napadeného rozsudku. Veřejný zájem ve smyslu shora uvedeného ustanovení soudního řádu správního spatřuje stěžovatelka především v požadavku na zachování právní jistoty, které bylo dosaženo nejen ustálenou a dosud nenapadenou rozhodovací praxí žalované, ale též prezentací pravidel pro zaměstnávání cizinců, které na svých webových stránkách pro cizince i jejich potencionální zaměstnavatele v tomtéž duchu dlouhodobě zveřejňuje Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR.

[3] Žalobkyně se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřila.

[4] Podle § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přičemž za tím účelem přiměřeně užije § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve znění účinném od 1. 1. 2012 je k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti třeba, aby výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a současně přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Návrh stěžovatelky, která je správním orgánem, je třeba hodnotit ve světle názoru vyjádřeného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 – 49, publikovaného pod č. 1255/2007 Sb. NSS *„S ohledem na postavení správního orgánu v systému veřejné správy bude přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k jeho žádosti vyhrazeno zpravidla ojedinělým případům, které zákon opisuje slovy o nenahraditelné újmě.“* V citovaném rozhodnutí rozšířený senát Nejvyššího správního soudu příkladmo uvádí jako relevantní situaci pro udělení odkladného účinku případy vrácení řidičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku.

[6] Nejvyšší správní soud stejně jako např. v usnesení č. j. 6 Ads 87/2009 – 49, ze dne 15. 7. 2009 upozorňuje, že institut odkladného účinku je primárně spjat s žalobou jakožto nástrojem ochrany veřejných subjektivních práv adresáta veřejnoprávního působení. Odkladný účinek přiznávaný žalobě má proto ochránit tohoto adresáta veřejné správy před případnými neodstranitelnými negativními následky aktu veřejné správy. Postavení žalovaného správního orgánu, jemuž soudní řád správní přiznal legitimaci podat kasační stížnost jako orgánu moci výkonné, spíše nasvědčuje tomu, že poskytnutím legitimace k podání kasační stížnosti správnímu orgánu se vyjadřuje zájem na efektivitě působení objektivního práva a jednotě a zákonnosti rozhodování krajských soudů ve správním soudnictví. Z tohoto hlediska je nutno nazírat i na otázku odkladného účinku kasační stížnosti.

[7] Výše uvedené plně koresponduje se zákonnou úpravou možností přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. za přiměřeného použití ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s., které umožňuje přiznat odkladný účinek na návrh žalobce. Z textu posledně uvedeného ustanovení, konkrétně ze slovního spojení „na návrh žalobce“, je možno usuzovat, že odkladný účinek bude zpravidla přiznáván na návrh osoby, která se

pokračování

domáhá ochrany svých veřejných subjektivních práv v postavení žalobce proti správnímu orgánu v postavení žalovaného. Přiznání odkladného účinku na návrh stěžovatele, který je jako správní orgán v postavení žalovaného, bude tedy připadat v úvahu pouze ve výjimečných případech.

[8] Dále je nutno podotknout, že sama kasační stížnost je opravným prostředkem mimořádným, neboť směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Přiznání odkladného účinku pravomocného rozhodnutí je třeba připustit pouze tehdy, jestliže nezbytnost odkladného účinku převáží nad požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů opírajících se o pravomocná rozhodnutí soudů. Pokud by správní orgány neměly být vázány pravomocným rozhodnutím krajských soudů, kterými se ruší jejich správní akty, pak by zákonodárce musel zcela změnit koncepci správního soudnictví a vyloučit právní moc rozhodnutí krajských soudů. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce opsal slovy o nepoměrně větší újmě.

[9] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v posuzovaném případě stěžovatelka újmu, která by jí měla vzniknout, nijak nekonkretizovala. Samotná okolnost, že stěžovatelka je povinna respektovat závazný právní názor krajského soudu, který je odlišný od její stávající správní praxe, ani to, že by v případě případného zrušení napadeného rozsudku krajského soudu „obživlo“ původní rozhodnutí stěžovatelky, nemůže znamenat nepoměrně větší újmu, která by odůvodňovala přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatelky. V takovém případě by totiž musel Nejvyšší správní soud přiznávat odkladný účinek automaticky všem kasačním stížnostem podaným žalovanými správními orgány, což shora citované usnesení rozšířeného senátu vylučuje.

[10] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v daném případě nejsou podmínky ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. naplněny.

[11] Z důvodů uvedených výše proto Nejvyšší správní soud podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. června 2013

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu